

NØVN

Ella hjá Virgari farin – verður saknað í samkomu og býi

Mánakvøldið 18. august komu boðini, at Ella Jacobsen, búsitandi í Hirtshals, er farin heim til Harran.

Ella var gift við Virgar Jacobsen, ættaður úr Vatnsøyrum. Ella hevur verið ógvuliga sjúk seinastu tíðina, og er eisini farin gjøgnum nógva pínu; men kortini hevur hon roynt at hildið mótinum uppi hjá bæði sær og familjuni. Seinastu tíðina, tá hon hevur ligið á Hjørring sjúkrahúsi, hevur hon vítað hvat klokkan hevur sligið, og nú, hon var vorðin ógvuliga troytt, ynskti hon bert at sleppa heim til tann Harra, sum hon trúði á sum ung genta. Ella var vorðin sjúk av krabbameini í hálvtt annað ár.

Barnatrúgv

Ella kom til trúgv sum heilt litil smágenta. Hon hevur sjálv greitt frá, at tað var meðan Olhard Hansen úr Fuglafirði hevði barnamøtir

í Mizpa á Eiði. Tá hoyrði hon evangelið um frelsuna í Jesusi so greitt, at hennara barnatrúgv greip orðið um deyða Jesusar á krossinum. Henda vitnisburð gav Ella víðari til síni børn og ommubørn.

Í Klaksvík

Ella hevði kunna feira sín 65 ára dag í mei næsta ár, men so skuldi ikki verða, nú hon bert 64 ára gomul fór frá manni og familju. Hon vaks upp á Eiði, sum, tá hon var barn og tannáringur, var ein avsiðisliggjandi bygd í Føroyum. Í 1965 flytur Ella til Klaksvíkar, bert 15 ára gomul, sum fyri hana má hava verið sum at koma av landinum til stórbýin. Hon var eitt skiftið arbeidsgenta hjá Ásvør og Poul Færø, men arbeidði eisini eitt tíðarskeið í Kósabúðini. Ella, sum var von at ganga á møti í Mizpa á Eiði, gekk eisini á møti tá hon búði í Klaksvík. Hon kom

regluliga í Betesda, har hon eisini gjørdist fastur limur í Betesdakórinum - Ella plagdi at siga, at hetta var ein sera góð tíð fyri hana!

Møtti manninum

Um hetta mundið var ein ungur drongur komin til Klaksvíkar, sum eisini var úr eini avsiðisliggjandi plássi í Føroyum. Talan er um Vatnsøyradrangin Virgar Jacobsen, sum eisini í 1965, 17 ára gamal, flytur til Klaksvíkar. Virgar fór í málaralæru hjá málarameisteranum Óla Steinberg.

Virgar kom eisini í Betesda, og sang eisini í Betesdakórinum, og tað var í Betesda-umhvørvinum, at tey møttust og gjørdust trúlovað, og longu í 1968 gingu tey saman í hjúnaband, ávíkavist 18 og 20 ára gomul. Tey finga sostatt 46 ár í hjúnabandi. Tey finga børnini: Bernard, Albin, Jógvan, Signar, Jón og Evi. Ella og Virgar eiga 20 barnabørn. Tvey av børnunum hjá Ellu og Virgari búa í Hirtshals, meðan hini fyra búa ávíkavist á Eiði, Gøtu og í Havn. Tey búðu 6 ár í Klaksvík, tá tey í 1972 fluttu til heimbygdina hjá Ellu. Ella og Virgar bygdu sær hús á Eiði, har tey komu at búleikast og fostra síni børn. Teirra andaliga heim var í samkomuni í Mizpa.

Flyta til Hirtshals

Tá børnini vóru komin upp í aldri, fóru tey at hugsa um at flyta til Danmarkar og royna eina nýggja tilveru har. Tey fluttu endaliga í 1994. Tey valdu at búa í Hirtshals, har Ella m.a. kom at royna seg sum sjómanskona, tá Virgar var tvey ár til skips við einum av nótabátunum í Hirtshals. Virgar arbeidði annars sum málari í Hirtshals, og arbeidði eisini eitt tíðarskeið hjá stóra reiðariðnum Color Lines.

Malta

Í árinum 2000 finga Ella og Virgar eina nýggja lívsavbjóðing. Tá fluttu tey inn á Malta, har tey komu at virka sum fyrstøðufólk í 3 ár. Ella gjørdist ein trúfastur stuðul, væl stuðla av manninum, í krevjandi samkomuarbeiðinum á Malta líka inn til fyrri nøkrum fáum vikum síðani, tá hon ikki orkaði meira. Ella og Virgar hava búð í Hirtshals í 20 ár, har tey gjørdust ein fóst mynd bæði í samkomuni á

Mynd tikin í salinum á Malta fyri fáum døgum síðani. Møguliga seinasta myndin, sum er tikin av Ellu

Malta og eisini í býnum - Ella verður saknað av mongum í Hirtshals í dag!

Aftur til Eiðis

Seinastu tíðina hava Ella og Virgar tosað nógva um at flyta aftur til Eiðis, nú flestu av teirra børnum búa í Føroyum. Ella var farin at gleða seg til at flyta heim, og hon plagdi at nevna í hesum sambandi, at tá fóru tey at kunna koma til samfelagsmøtini og til kvinnustevnu og mansstevnu í Zarepta - men heimflytingin bleiv ikki á tann hátt sum Ella hevði hugsað sær!

Andakt á Malta

Tað var eingin ivi hjá Virgari og familjuni, at konan og mamman skuldi jarðast í barndómsbygdini. Fríggjadagin var ein andakt hildin á Malta, har kistan við Ellu varð kórsett kl.14.00. Fleiri enn 100 fólk høvdu leita sær inn á Malta fyri at minnast Ellu. Meðan fólki settist í salinum, fyltu Sela-systrarar salin við sínum vakra sangi.

Hans Djurhuus legði fyri við stuttum innleggi, har hann læs Jóhannes kapitil 11, ørindini 21-27. Síðani sungu tær triggjar systrarar sangin, “Er Jesus nær....” Tað var eitt serligt ynski frá familjuni, at júst hesin sangurin skuldi syngjast.

Høvuðstalarar var Gulak Madsen. Hann gekk út frá tekstinum í 2. Korintbrævi kapitil 5, ørindini 1-8. Gulak talaði um tað, sum teksturin eisini lærir, at “tá kistan verður senkað niður í grøvina, so er tað ikki konan, mamman ella omman, sum liggur har, men einans tjaldið, sum sál og andi hennara búði í. Sálin og andin hjá Ellu eru flutt heim til Harran,” segði Gulak.

Edmund Joensen, sum hevur búð mong ár í Hirtshals, endaði andaktina við

einum stuttum orði. Hann tók m.a. soleiðis til: “Ella segði mangan: “Minnist til, at tað eru mong onnur, sum kenna Harran og sum ikki ganga í okkara samkomu!” Við hesum vildi Ella undirstrika, at tað eru ikki einans okkum á Malta, tað snýr seg um, men nógva onnur eisini!

Uttan fyri Malta

Tá kistan fór við líkvogninum, sum koyrði næstan við ongari ferð niðan gjøgnum Vinkelvej, stóðu øll uttanfyri Malta og eyggleiddi líkvognin inn til hann kom til hornið Vinkelvej/Vestergade. Hetta var ein talandi og kensluborin løta, tí hóast tað var skýggjað og ikki sørt av vindi, so sendi sólin nakrar ljósar og heitar strálar, júst hesa lötuna, niður yvir Vinkelvej 2, meðan henda stóra mannfjöld stóð í djúpari tøgna og mintist Ellu. Tá kistan sneiddi til vinstru á horninum á Vestergade, segði onkur spækuliga, at “nú fór Ella um sýnuna” - Ella er farin um sýnuna! Vit síggja hana ikki aftur her, men so satt vit trúgva, at Jesus doyði og reis upp aftur, so skulu vit síggja hana aftur á uppreisnardegnum!

Við Norrønu

Kistan kom heim við Norrønu mánamorgunin 25. august kl.06.00, og fór beinleiðis í Mizpa á Eiði, har jarðarferðin varð hildin týsdagin kl.14.00. Virgar og familjan vóru øll við Norrønu, sum fór úr Hirtshals leygardagin kl.16.30. Tað var grípandi, og samstundis ein vøkur sjón at eyggleiða umborð á Norrønu, at Virgar hevði øll síni børn og fleiri av abbaðórnunum runda um seg, nú hann fór heim at fylgja konuni til gravar – ein sigursgleði mitt í sorgini! (Undirritaði var við Norrønu.)

Jarðarferðin

Jarðarferðin var kl.14.00 úr

Mizpa á Eiði týsdagin 26. august. Longu væl áðren kl.13.30 var salurin og kjallarin fullsett. Eisini stóðu fólk uttanfyri, og fólk sótu eisini í stórum bussi, sum var parkeraður beint uttan fyri Mizpa.

Av tí, at bæði Ella og Virgar sungu við í Betesdakórinum miðskeiðis í sekstíárunum, so var ynski frammi, at Betesdakórið luttók á jarðarferðini. 15 fólk úr kórinum, við Árna Jacobsen á odda, myndaðu Betesdakórið undir jarðarferðini, sum setti sín dám á lötuna, við trimum sangframførslum.

Synirnir Jógvan og Albin luttóku báðir. Jógvan innleiddi, meðan Albin endaði lötuna. Poul Færø hevði høvuðstaluna, sum hann eisini var væl ílatin til, tí hann kendi foreldur hennara væl, og kendi eisini Ellu bæði sum smágentu og sum unga gentu, tá hon kom til Klaksvíkar at tæna í heiminum hjá Ásvør og Poul. Poul segði millum annað, “at Ella var til stóra signing í heimi okkara!”

20 rósar

Betesdakórið sang meðan kistan varð borin út, og meðan sólin og himmalhvalvi vísti seg frá síni vakrastu síðu, gekk fólkið yvir í kirkjugarðin, har Jóhan Larsen, barndómsvinur við Ellu, hevði eina seinastu heilsan. Tá kistan var sett niður í grøvina, sóust 20 hvítar rósar hvør eftir aðra falla niður yvir kistuna, sum tann seinasti kossurin frá teimum 20 ommubørnunum hjá Ellu, sum nú eiga eina ommu heima hjá Jesusi.

Við hesum orðum verður ynsktur friður yvir minni eftir Ellu Jacobsen!

Poul Jóhan Djurhuus
gjaranes@olivant.fo

Takk

Hjartaliga takka vit fyri sýnda samkenslu, tá okkara elskaði sonur og beiggi

Jógvan Heinesen

f. 15.12.87 d. 03.07.2014

so brádliga varð tikin frá okkum.

Takk Bergur D. Joensen, prestur, fyri troystarrík orð. Takk berarar, sangarar, gravarar og tit, sum stóðu fyri ervinum. Takk tit, ið mintust hann við blómum og kransum. Og takk øll somul, sum fylgdu honum til gravar.

Heini, Maria, Karl, Henrietta, Búi og Hanna